

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822010518
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8822010518.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 02.03.2023, v trestnej veci proti obvinenému A. B. a spol. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné, o sťažnosti obvineného A. B. a o sťažnosti obvineného C. D. proti uzneseniu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/24/2022 zo dňa 19.01.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného A. B. a sťažnosť obvineného C. D. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku návrh na schválenie dohody o vine a treste, uzavretej na Okresnej prokuratúre vo Vranove nad Topľou medzi obvinenými 1/ A. B. a 2/ C. D., a námestníčkou tejto okresnej prokuratúry dňa 21.12.2022, odmietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu písomne obvinený A. B. sťažnosť, v ktorej uviedol že považuje návrh dohody za primeraný, že zohľadňuje všetky okolnosti prípadu vrátane postoja obvineného ku konaniu v prípravnom konaní a pomoci orgánom činným v trestnom konaní v usvedčovaní páchatel'a trestnej činnosti E. C., ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie pre skrývanie sa v zahraničí. Ďalej poukazoval na to, že jeho postoj od začatia trestného stíhania bol konzistentný, nepodal sťažnosť proti vznesenému obvineniu, že pravdivo uvádzal všetky okolnosti týkajúce sa jednotlivých skutkov od zadržania, že súhlasil s vybavením vecí dohodou napriek sprísneniu trestnej sadzby, že prijal trest navrhovaný v dohode o vine a treste napriek svojmu nesúhlasu so zmenou prečinu krádeže na zločin krádeže, nevnímal, že by páchal trestnú činnosť na viacerých osobách, keď pokračoval v krádeži na veciach, na umývačkách áut, ani nepoznal osoby, voči ktorým má páchať trestnú činnosť, ani nevedel, že umývačky patria viacerým osobám. K dôvodu odmietnutia tejto dohody okresným súdom uviedol, že nesúhlasí s ďalším zvýšením trestnej sadzby a uzatvorenú dohodu medzi všetkými stranami trestného konania považuje za primeranú s ohľadom na celý priebeh prípravného konania, ako aj rozporné odborné názory k použitiu osobitného kvalifikačného pojmu „na viacerých osobách“ vo vzťahu k závažnejšiemu spôsobu konania krádeže v § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. V tomto prípade sa obvinený nazdáva, že dochádza k porušeniu jeho práv garantovaných čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, na primeraný trest. Všetky okolnosti prípadu súd prvého stupňa vyhodnotil v neprospech obvineného. Ako z vykonaného dokazovania vyplynulo, obvinený nebol tým, kto zorganizoval páchanie trestnej činnosti. Trest uložený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12T/103/2015 z 20.07.2017 vykonal obvinený v celej dĺžke dňa 14.01.2021. K odsúdeniu Okresným súdom Vranov nad Topľou trestným rozkazom sp. zn. 2T/25/2021 zo dňa 14.01.2021 uviedol, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nemal kde ísť a preto po prepustení z výkonu trestu zo Sabinova šiel na futbalový štadión do Hanušoviec nad Topľou, kde dočasne prespával. Za to však bol následne odsúdený pre neoprávnený zásah do práva k domu, bytu

alebo k nebytovému priestoru. Obvinený mal po prepustení z výkonu trestu zlé životné podmienky, čo ho síce nezabavuje zodpovednosti za konanie, no to je potrebné vyhodnotiť individuálne vo vzťahu k osobe obvineného. Pritom, podľa sťažovateľa, pre odmietnutie predloženého návrhu dohody o vine a treste nepostačuje, ak je dohoda podľa názoru súdu neprimeraná, ale musí ísť o zrejmu neprimeranosť tak, ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tost/16/2015 z 08. júla 2015. Dodal, že je potrebné hodnotiť, že sa dobrovoľne priznal a poskytoval informácie k usvedčeniu ostatných páchatel'ov, vrátane E. C., čím bol nápomocný orgánom činným v trestnom konaní, čo bolo vyhodnotenú tak, že mu bol dohodou navrhnutý trest vo výmere 2 roky nepodmienečne. Podľa názoru sťažovateľa je tu aj dôvod porušenia ustanovení o konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, a to z dôvodu vydania uznesenia sp. zn. 12T/24/2022 zo dňa 16.01.2023, keď konajúci súd bez existencie návrhu prokurátora podľa § 2 ods. 15 Trestného poriadku, § 76 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o rozšírení dôvodov väzby aj na ďalšie čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, voči obvinenému A. B. pre skutky v návrhu na schválenie dohody o vine a treste uvedené pod bodom 8. Navrhol preto, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znova konal a rozhodol a aby tak rozhodol aj vo veci jeho spoluobvineného.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu písomne obvinený C. D. sťažnosť, v ktorej uviedol, že ak okresný súd napadnuté uznesenie voči nemu odôvodnil tým, že súd dospel k úsudku, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prokurátorom predloženej dohode o vine a treste, nebol ustálený správne, tak sťažovateľ poukazoval na to, že síce pri svojich rôznych výpovediach v prípravnom konaní na rozdiel od obvineného A. B. nepodmieňoval svoje priznanie sa k spáchaniu skutkov, ako aj úprimnú ľútosť výslovne tou pohnútkou, že takto prejavil svoju vôľu z dôvodu možnosti získania nejakej poľahčujúcej okolnosti v konaní pred súdom pri jeho rozhodovaní o treste. Vytkol okresnému súdu, že nepovažoval za správne určenie pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, teda, že u neho nebol správne ustálený pomer a miera závažnosti týchto okolností podľa ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona a že navrhnutá dohoda odporuje základným zásadám ukladania trestov a že považuje dohodu o vine a treste preto za zrejme neprimeranú, a teda, že podľa súdu nie sú splnené podmienky na jej odmietnutie podľa § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa treba uviesť, o ktoré konkrétne zistenia sa rozhodnutie opiera, pričom existencia poľahčujúcich okolností podľa ustanovenia § 36 písm. l), n) Trestného zákona bola v plnej miere osvedčená vykonaným dokazovaním, a to výsluchom obvineného C. D. v prípravnom konaní. Preto v predmetnej dohode o vine a treste bol, podľa sťažovateľa, správne ustálený pomer a miera závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona. Záver súdu prvého stupňa o odporovateľnosti navrhutej dohody o vine a treste so základnými zásadami ukladania trestov a jej zrejmej neprimeranosti, nie je potom skutkovo ani právne opodstatnený. V podstate na základe uvedeného obvinený C. D. navrhol, aby nadriadený súd na základe podanej sťažnosti obvineného zrušil napadnuté uznesenie.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovatelia podali sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k záveru, že sťažnosti obvinených nie sú dôvodné.

Išlo o dohodu, v ktorej na tam uvedenom skutkovom základe mali byť obaja obvinení uznaní vinnými a mal im byť uložený trest vrátane rozhodnutia o náhrade škody tak, že obžalovaný A. B. by bol uznaný vinným za pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, sčasti ako dokonaný a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obžalovaný C. D. by bol uznaný vinným za pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a)

Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to mal byť obžalovanému A. B. uložený podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona pri rovnováhe poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 36 písm. l), n) a § 37 písm. h), m) Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody mal zaradiť do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému C. D. mal byť uložený podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona pri rovnováhe poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 36 písm. l), n) a § 37 písm. h), m) Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody mal zaradiť do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obom obžalovaným mal byť podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložený trest prepadnutia veci, a to: 1 ks šrubovák a 1 ks kovová tyč. Podľa § 60 odsek 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa mal stať štát.

Poškodení OK Slovakia, s. r. o. so sídlom Okulka č. 24/11, Vranov nad Topľou, IČO 36 474 878, IWIN TRADE, s. r. o. so sídlom Budovateľská ulica č. 1285, Vranov nad Topľou, IČO: 45 448 078, Kamior, s. r. o. so sídlom na ulici Boženy Nemcovej č. 1157, Vranov nad Topľou, IČO: 44 857 209, STEKO, s. r. o. so sídlom na Toplianskej ulici č. 2725/2, Vranov nad Topľou, IČO: 44 503 806, COOP Jednota, Vranov nad Topľou, spotrebné družstvo, so sídlom Námestie slobody č. 79, Vranov nad Topľou IČO: 31 737 200, F. G. H. - Večierka, Na vřšku č. 2620/29, Vranov nad Topľou, IČO: 34 900 004, G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, okr. Vranov nad Topľou a F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, okr. Vranov nad Topľou, J. K., s. r. o., so sídlom Strojárska 2740, 069 01 Snina, IČO 46 660 381, sa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku mali byť odkázaní na civilný proces.

V prvom rade ku správnosti konania, s ohľadom na namietanú skutočnosť, že došlo k vydaniu uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/24/2022 zo dňa 16.01.2023 /správne zo dňa 02.02.2023/. Konajúci súd v tomto konal na písomný návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou č. k. Pv 366/22/7713-107 zo dňa 20.01.2023 doručený okresnému súdu, podľa odtlačku podacej pečiatky, dňa 20.01.2023. Tieto skutočnosti vyplývajú z predloženého spisu, a tak nebolo možné sťažovateľovi prisvedčiť. Naopak, konajúca samosudkyňa zabezpečila správny postup, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého uznesenia, ktoré nadriadený súd hodnotí ako správne.

Súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie v podstate tým, že posudzovanie primeranosti alebo neprimeranosti dohody považoval za závislé od závažnosti činu, ktorého sa taká dohoda týka s tým, že za zjavne neprimeraný navrhovaný trest je potrebné považovať taký druh, či výmeru trestu, ktorý nezodpovedá zásadám ukladania trestov uvedeným v § 34 Trestného zákona, pričom v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona poukazyval na konkrétne okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery a to aj v prípade posudzovania návrhu na schválenie dohody o vine a treste. Vzhľadom na to, že nemal pochybnosti o tom, že väčšina žalovanej trestnej činnosti mala byť vykonaná vo forme spolupáchateľstva obvinených, poukazyval aj na potrebu zohľadniť aj ustanovenie § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, na mieru, akou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, na to, že samotné právne kvalifikovanie žalovaného konania obvinených v návrhu prokurátora nezbavuje súd povinnosti zisťovať, či v prípade viacerých páchatel'ov posudzovanej trestnej činnosti tieto danú protiprávnu činnosť vykonali vo forme spolupáchateľstva, alebo išlo v ich prípade o nejakú formu účasti v zmysle ustanovenia § 21 Trestného zákona, kedy sa zas pri ukladaní trestu aplikuje ustanovenie § 34 ods. 5 písm. b) Trestného zákona, na to, že obaja obvinení mali žalovaným konaním naplniť skutkové podstaty spolu troch trestných činov a že bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 41 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 212 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého možno ukladať páchatel'ovi tohto trestného činu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere od 3 rokov do 10 rokov pri úprave trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a ukladať tak trest odňatia slobody po jeho znížení pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu; avšak až po predchádzajúcej úprave tejto trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 38 Trestného zákona, ktorá zákonná úprava sa pri ukladaní trestov aplikuje v poradí ako prvá. Navrhovaný

trest ale okresný súd u oboch obvinených nepovažoval za zodpovedajúci základným zásadám ukladania trestov tak, ako sú upravené v ustanoveniach § 34 až § 45 Trestného zákona. Poukazoval na to, že u obvineného A. B. totiž nielen z odpisu z registra trestov, ale aj z pripojených spisov tunajšieho súdu, či Okresného súdu Michalovce, vyplynula trestná minulosť vrátane odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/103/2015 zo dňa 30.11.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/23/2017 zo dňa 20.07.2017 za skutky právne kvalifikované ako spolupáchatelstvo zločinu lúpeže podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1 Trestného zákona a ako spolupáchatelstvo prečinu porušovania domovej slobody podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona, za ktoré bol obvinenému Daňovi uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, ktorý trest pritom tento obvinený vykonával v období od 20.07.2017 do dňa 14.01.2021, kedy bol po výkone celého trestu odňatia slobody prepustený, no odsúdenie nebolo zahladené. Takto bolo nepochybné, že v prípade tohto obvineného nebolo možné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 3, či ods. 4 Trestného zákona, čiže pri zistení rovnováhy alebo prevahy, či už poľahčujúcich alebo priťažujúcich okolností; ale bolo potrebné použiť ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona; teda zohľadniť, že tento obvinený bol už predtým odsúdený za nejaký zločin a tento mal v prejednávanej veci opätovne spáchať zločin, a bolo tak potrebné dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v danom prípade najprísnejšie trestaného trestného činu, zvýšiť o jednu polovicu a nebolo možné aplikovať postup, ako zvolil prokurátor v predloženej návrhu, teda použiť ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona, aj keď prokurátor opomenul výslovne citovať uvedené zákonné ustanovenie, teda vychádzajúc zo zákonom ustanovenej trestnej sadzby pri najprísnejšie trestanom čine, a to pri zločine krádeže podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v rozpätí od 3 rokov do 10 rokov, najprv dolnú hranicu trestu odňatia slobody pri tomto trestnom čine v trvaní 3 rokov zvýšiť o jednu polovicu. Takýmto spôsobom došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby z pôvodnej výmery trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov (t. j. 78 mesiacov) pri zachovaní hornej hranice tejto trestnej sadzby v trvaní 10 rokov. Následne bolo možné pristúpiť k použitiu ustanovenia § 39 ods. 4 Trestného zákona, pričom je dôležité uviesť, že zníženie dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle tohto zákonného ustanovenia sa vykoná bez ohľadu na hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody. Pri znižovaní dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona o jednu tretinu sa však vychádza z dolnej hranice trestnej sadzby už upravenej, teda v konkrétnom prípade po jej predchádzajúcej úprave podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, a teda z dolnej hranice trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov (t. j. 78 mesiacov). Po takýchto úpravách teda došlo k určeniu dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní 52 mesiacov, t. j. v trvaní 4 rokov a 4 mesiacov, pričom horná hranica trestnej sadzby zostala naďalej nezmenená, teda bola ponechaná v pôvodnej výmere pri základnej trestnej sadzbe, t. j. v trvaní 10 rokov. Navrhovaný súhrnný trest odňatia slobody prokurátorom v návrhu dohody o vine a treste obvinenému B. v trvaní 2 rokov bol tak podľa názoru súdu prvého stupňa mimo takto upravenej trestnej sadzby.

Ďalej súd prvého stupňa poukazoval aj na nesprávny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u tohto obvineného, lebo nebolo možné prisúdiť mu poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona, lebo obvinený B. pri svojom prvom výsluchu v prípravnom konaní v postavení zadržaného - podozrivého dňa 18.07.2022 v závere svojej výpovede uviedol, že ho síce nikto nenútil k priznaniu, avšak priznanie sa k spáchaniu skutkov v tom štádiu prípravného konania vykonal preto, aby mal na súde poľahčujúcu okolnosť, že s políciou spolupracuje a o všetkých skutkoch vypovedá tak, ako ich spáchal a ako si ich spáchanie pamätá, pričom zároveň prejavil aj ľútosť nad spáchaním týchto skutkov. Takýto prejav vôle zo strany tohto obvineného bol, podľa okresného súdu, vykonaný evidentne účelovo, so zámerom dosiahnuť priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti pri prípadnom rozhodovaní súdu o treste, uvedomujúc si teda, že takýto prejav vôle môže mať významný vplyv na ustálenie druhu a predovšetkým výmery nejakého druhu trestu. Nebolo mu možné priznať ani ďalšiu poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 37 písm. n) Trestného zákona, ktorá predpokladá istú aktívnu účasť tohto páchatelja, ktorá je zameraná na trestný čin, ktorý páchatel spáchal sám, alebo môže ísť aj o objasnenie trestnej činnosti iných páchatelov, a to predovšetkým v označení prameňa dôkazov, o ktorých by inak orgány činné v trestnom konaní, prípadne aj súd inak nemali možnosť získať. V prejednanom prípade považoval okresný súd za zrejmé, že všetky dôkazy v rámci prípravného konania boli zabezpečené samotnými vyšetrovacími orgánmi, bez výrazného prispenia či už tohto obvineného, alebo jeho spoluobvineného C. D..

U obvineného C. D. zas súd z odpisu registra trestov, ako aj z pripojených spisov, prevažne Okresného súdu Vranov nad Topľou, zistil, že u tohto obvineného posledným odsúdením bolo jeho odsúdenie

Trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/102/2015, zo dňa 22.07.2014, za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, pričom pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v prokurátorom predloženej dohode o vine a treste nebol ustálený správne. Poľahčujúcu okolnosť priznania a úprimnej ľútosti bolo, podľa názoru okresného súdu, potrebné posúdiť v kontexte so všetkými dôkazmi zabezpečenými v danom štádiu trestného stíhania, a to za účelom jednoznačného posúdenia, či takéto priznanie sa páchatel'a k spáchaniu skutkov, ako aj jeho úprimné oľutovanie, nie je len čisto formálny prejav vôle toho-ktorého obvineného, v mnohých prípadoch vykonaný pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov, práve za účelom získania nejakého prospechu v trestnom konaní. Okresný súd poukazoval v tejto súvislosti na to, že obvinený B. pri svojom výsluchu už v konaní pred súdom uviedol, že na spáchanie skutkov ho mal nahovoriť obvinený D., ktorý navrhol aj použitie maskovacích prostriedkov za účelom znemožnenia odhalenia ich identity a po dokonaní činov čiapky, či kukly, rukavice, ako aj rúška, mal zničiť práve obvinený C. D.. Samotný D. takisto pri svojej výpovedi o ďalšom trvaní väzby potvrdil, že iniciatívu pri spáchaní týchto trestných činov vynaložil väčšiu on. Vo vzťahu k obvinenému A. B. dokonca obvinený D. vypovedal, že ho na spáchanie trestného činu „využil,“ aj keď je takisto nepochybne zrejmé, že obvinený D. v prípade skutkov obsiahnutých v predloženej návrhu prokurátora pod bodmi 1/ až 5/ a 7/ a 8/, spáchaných vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, vyvíjal väčšiu aktivitu pri spáchaní daných skutkov a dokonca v prípade skutkov pod označením 1/ až 3/, tento obvinený privolať aj motorové vozidlo taxislužby za účelom odvozu oboch týchto obvinených na miesto spáchania trestných činov, a to do blízkosti autoumyvárok, či do ich blízkeho okolia.

Okrem toho okresný súd poukazoval na spôsob spáchania predmetnej trestnej činnosti, na to, že obaja obvinení, na rozdiel od svojej predchádzajúcej protiprávnej činnosti, už začali používať aj prostriedky na utajenie svojej totožnosti, alebo znemožnenie odhalenia ich totožnosti ako páchatel'ov trestnej činnosti, a to prostredníctvom použitia kukiel, či čiapok, rukavíc a rúšok s tým, že po spáchaní skutku tieto stopy, umožňujúce odhalenie ich totožnosti ako páchatel'ov, obaja obvinení zničili, čím v podstate znemožnili identifikáciu ich osôb ako páchatel'ov trestných činov a považoval za nesporné, že samotnému vykonaniu skutkov predchádzalo vytipovanie konkrétneho miesta spáchania skutku, zabezpečovanie dopravy na miesto spáchania skutkov, a to práve obvineným C. D., pričom tieto skutky sa už na rozdiel od predchádzajúcej protiprávnej činnosti u oboch obvinených vyznačovali všeobecne vyššou mierou závažnosti spáchania skutkov. Obvinený A. B. pri rozhodovaní súdu o ďalšom trvaní väzby pritom potvrdil, že spáchanie skutkov mu navrhol obvinený C. D., ktorý mu takisto navrhol použitie oblečenia, či iných prostriedkov na účely sťaženia, či úplného znemožnenia identity páchatel'ov stíhanej trestnej činnosti a tieto veci, slúžiace na zatajenie ich identity, neskôr, opätovne na návrh obvineného C. D., mal obvinený D. spáliť. Obvinený C. D. teda zhrnul, že oblečenie použité na spáchanie stíhanej trestnej činnosti spálil a že išlo o spoločné rozhodnutie oboch týchto páchatel'ov. Okresný súd tak poukazoval aj na blízku časovú následnosť jednotlivých stíhaných skutkov s tým, že táto sa vyznačuje aj istou mierou organizovanosti z vyššie uvedených dôvodov a v páchaní ďalšej trestnej činnosti im v podstate zabránilo len obmedzenie ich osobnej slobody zo strany príslušníkov PZ.

Je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že predložený návrh nebol nespôsobilý na schválenie.

Podľa § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, návrh dohody o vine a treste na súde preskúma predseda senátu a podľa jeho obsahu a podľa obsahu spisu návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a, alebo to nebude na ujmu náhrady škody,

uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Podľa § 35 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2, prvá veta, Trestného zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, možno páchatel'ovi tohto zločinu krádeže uložiť trest odňatia slobody v trvaní od 3 rokov do 10 rokov.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 38 ods. 8, prvá veta, Trestného zákona, zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu. V konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Aj pri uzatváraní dohody o vine a treste je nevyhnutné zohľadňovať účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona /trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou/ a hľadiská vyžadované Trestným zákonom pre uloženie zákonného, primeraného a teda spravodlivého trestu. Okresný súd dostatočne poukázal na tieto hľadiská v odôvodnení napadnutého uznesenia a skutočne, výrazne podrobným až analytickým spôsobom rozobral dôvody, na základe ktorých návrh na schválenie predmetnej dohody o vine a treste odmietol. Nadriadený súd sa pripája k hodnotiacim záverom súdu prvého stupňa najmä pokiaľ ide o použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona u obvineného B., u ktorého tak v prípade dohody o vine a treste by bolo potrebné vychádzať skôr z trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorého dolná hranica je 4 roky a 4 mesiace, ďalej o poznatky o údajnej určujúcej úlohe obvineného D. pri spolupáchateľstve, vrátane potreby zohľadnenia vysokého významu trestnej minulosti obvinených a na komplexné hodnotenie potreby zohľadnenia spôsobu a okolností trestnej činnosti oboch obvinených pri ktorých súd v súlade so svojimi povinnosťami vrátane povinnosti nestranne a nezávisle rozhodnúť o návrhu prokurátora dôsledne dbajúc na zákonné kritériá sa komplexne, ale aj jednotlivo, venoval každej relevantnej skutočnosti, ktorú zistil z predloženého spisu a hodnotil ich postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Na druhej strane, nadriadenému súdu javia sa byť opodstatnenými výhrady voči názoru súdu prvého stupňa k poľahčujúcim okolnostiam u oboch obvinených, nakoľko vo výsledku súhlasom s dohodou o vine a treste sa nepochybne priznali a zároveň v ich správaní možno vidieť úprimnosť ľútosti napriek tomu, na čo poukazuje okresný súd, pričom konkrétnymi svojimi úkonmi, ktoré zjavne rešpektoval aj zástupca štátu, prokurátor, ktorého právomocou je dozor nad prípravným konaním nielen v tejto, ale aj iných trestných veciach, poskytli súčinnosť pri objasňovaní nielen vlastnej trestnej činnosti, ale s vysokou mierou pravdepodobnosti aj vo vzťahu k trestnej činnosti inej osoby.

Napriek týmto výhradám nadriadený súd ale konštatuje, že výrok napadnutého uznesenia je správny ako zákonný a odôvodnený a je výsledkom správneho postupu konania.

Potom len s ohľadom na povahu ďalších sťažnostných námietok považuje za potrebné dodať nasledovné skutočnosti. Sťažovateľovi, obvinenému A. B., je namieste vo vzťahu k uznaným poľahčujúcim okolnostiam dôvodné a zákonné prisvedčiť, keď poukazuje na svoj postoj, ku konaniu v prípravnom konaní a k pomoci orgánom činným v trestnom konaní v usvedčovaní páchatel'a trestnej činnosti E. C., ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie pre skrývanie sa v zahraničí, na svoj postoj ku konaniu. Obvinený súhlasil s právnou kvalifikáciou svojho konania na účel dohody o vine a treste a tak odvolací súd považuje za predčasné sa k tomu vzhľadom na stav konania bližšie vyjadrovať. Nakoniec, nejde o skutočnosť, ktorú by nadriadený súd považoval za určujúcu pre odmietnutie dohody. Rovnako zostáva faktom, že v jeho minulosti došlo k právoplatným odsúdeniam rozhodnutiami, ktoré, ako sa javí byť zrejme, neboli v predpísanom konaní zrušené, a tak je bez ďalšieho nevyhnutné na nich prihliadať. Treba prisvedčiť, že pre odmietnutie schválenia dohody o vine a treste musí ísť o zrejmu neprímeranosť, čo sa ale aj v tomto prípade stalo, pretože je navrhovaný trest, ktorý výrazne nezohľadňuje základné kritériá pre primeraný trest. So stavom konania o dohode o vine a treste len nepriamo súvisí skutočnosť, že sa vedie konanie v režime väzobnom, čo nemá zásadný vplyv na to, aký trest a v akej výmere má byť trestom primeraným.

K už vyslovenému k prípade sťažnostných námietok obvineného C. D. možno dodať, že existencia poľahčujúcich okolností podľa ustanovenia § 36 písm. l), n) Trestného zákona je len jednou časťou zákonných kritérií, ktoré je nevyhnutné v záujme dosiahnutia účelu trestu primeraným trestom zohľadňovať. Ako bolo už naznačené, záver súdu prvého stupňa o zjavnej neprímeranosti navrhovanej dohody o vine a treste, aj v jeho prípade je v súlade so základnými zásadami ukladania trestov, je skutkovo aj právne opodstatnený.

Je teda zákonné a odôvodnené uzavrieť, že v prípade obvineného B., bol v predloženom návrhu dohody o vine a treste bezdôvodne neuložený trest predovšetkým v rozpore so skutočnosťou, že tento sa mal opätovne dopustiť zločinu, a teda bolo potrebné pri určovaní výmery trestu odňatia slobody aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. V prípade obvineného D. nebola zohľadnená jeho úloha v rámci spolupáchateľstva trestnej činnosti. Vo výsledku navrhované tresty sa javia byť zjavne neprímerané účelu individuálnej a generálnej prevencie. Treba kvitovať, že okresný súd poukázal aj na závažné procesné následky prípadného schválenia dohody o vine a treste, ktorá by nespĺňovala zákonné kritériá, čo v ďalšom kladie pri takom postupe vyššie nároky aj na samotného navrhovateľa.

Aj odvolací súd sa prikláňa k tomu, aby v ďalšom konaní, aj keď v zásade niet pochybností po tom, že navrhované veci, ktoré majú byť objektom trestu prepadnutia veci, obaja obvinení mali použiť na spáchanie skutkov, by malo byť dokazovanie doplnené v záujme odstránenia pochybnosti o vlastníckych pomeroch obvinených k týmto veciam.

Samozrejme, odmietnutím predmetnej dohody nezaniká možnosť uzavrieť dohodu novú, no súladnú so zákonom. Pokiaľ obvinený uzavrie dohodu o vine a treste s prokurátorom a tým sa vzdá práva na prejednanie jeho veci pred súdom, teda vzdá sa práva na verejný proces, stále je s tým nepochybne spojená výhoda v možnosti ukladania miernejšieho trestu, a preto kritériá pre ukladanie trestu v konaní o dohode o vine a treste sú posudzované miernejšie, ako v konaní pred súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosti obvinených A. B. a C. D. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je

prípustný.